

ЕДНА МАЛКА ДУША ИСКА ДА ЛЕТИ

Писмо отъ Гръцъ тухларчето до неговия дядо Грю в с. Каменецъ

Людвиг Каратолов

Милий дядо, днес е изключен ден и аз нямам работа. Оставиха ме да върна тухларчето и да пася нагето на щепаня, дотогава вода отъ ривката съ едно буре. Най-напред аз си поспявах глудката и почнах да спира. Щомъ дръзнахъ дхал по животъ, сърцето ми взе да тупка. Много ми става ниво за село, за мама и за теб. Зетуй геднахъ да ти напиша едно писмо. Тукъ няма нито маса, нито столъ, ама азъ обзрвахъ едно гласно тенеки и азъ върлу дхното му. Дядо, азъ работя, нося тухли и печала зена. Ще ми плащатъ по осемъ лова на данъ и хлѣба. Презъ зната, когато отидохъ въ София, тръгнахъ да спира по улицитъ и по кръжитъ. Нѣкои хора се опиреха да не спускатъ и не даватъ пари, пъкъ други ми думяха: маршъ! Единъ кръчмаръ ме подгони съ ножъ. Точно облязохъ картофи на една маса и азъ албизохъ. Щомъ ме видѣ, той се развика, вдигна ножа си и тръгна хвѣтъ мене. Азъ търтихъ да бягна. На прага се спомнахъ и паднахъ. Шѣше да ме заколи като пиле, ама не ме заколи. Само си поунахъ глудката и си одрескахъ колѣното. Дадохъ я на единъ обуцаръ да ми я залепи и той ми я залепи съ тухлата. Сега ти пакъ спира — съ при-синавалъ гласъ. Дядо, ти ако нѣмаешъ работа, изпрати ми другъ, пакъ азъ ще ти се отплатя. Нака, дядо, ще ми направя друга глудка?

Много е далечъ нашето село отъ тукъ. Вчера съ щепаня Ялари, водноспаса на тухларчето, отидохме на срѣща въ едно близкото село за дърва. Покемиже се на самия близкитъ. Отъ най-високо върхъ азъ почнахъ да търся нашето село. Гледахъ, гледахъ, очитъ ми се

изгледахъ. Че къде сте вие? Доцѣ ми се да стане отива, да харчишъ хвѣтъ и да харчи на жонката пола, между класоветъ. А пъкъ Со-фий, дядо, голѣмъ градъ. Шѣлъ дежъ край мене фучатъ автомобили и трѣнци. Кашитъ високи като планини. Погледнѣхъ ги нѣкои, докато ви-дѣхъ сѣрѣката ѝ — шакотата ти пада. Да ти се оспана, дядо! Кѣмъ зена съ едно друго оро-натио нонче оне спали въ единъ сандѣкъ за боклукъ. Името на нончото бѣше Матейно. Ма-тейно спонсе до вратата на единъ голѣмъ ко-телъ. Тамъ чистѣше обуците на богаташитъ. Азъ обинахъ града съ глудката и вечерно време се срещнахъ въ сандѣка. Лѣгкоме актри единъ до другъ и се тепляше дѣло ноща. Какъ съмъ кръчмаръ, дядо — не мога ти описа. Пристъпъ на лѣво ми крокъ извързва отъ студъ и нончотъ ми падна. А за глудкѣнето — сетне ще ти разсказамъ.

За мене, дядо, ако спашъ — много съмъ добре. Тукъ оспирахъ, на сѣо кроки отъ тух-ларчето, а Божурине. Дядо, да видишъ са-нолетитъ! Охъ, че хубаво нѣщо! Сутринъ се дѣветъ нѣстре и крокѣтъ нѣкъ лѣшѣтъ. Когато отидатъ много нѣвисоко — тамъ, където на-щѣтъ сѣлѣтъ звездитъ, бръчменното нѣкъ ути-хна. Свѣтъкъ очила дѣветъ въ глѣзата. Лѣво време летѣтъ водѣтъ съ бѣли дриги. Пакъ

еднѣ отъ тѣкъ носъ на кръста си малка кама и дръжката ѝ не е дръжка, а глава на орелъ. Чудно нѣщо. Да ти кажа ли, дядо, какво съмъ решилъ. Като спечели много пари, ще отида да се учя и ще стане летѣцъ. Шѣ носъ бѣли дриги и кама съ орсина глава. Ще си имамъ мой самолетъ и съ него ще летя където си щѣ. Погледѣхъ, че нѣкой дѣно, нѣкто седнѣтъ въ ли-вадата и плетѣтъ кошъ за рѣба — чунахъ нѣщо бръчмѣ надъ главата ти. Дигнахъ рѣжа надъ очитъ си и глѣдѣхъ: да е птица, ми е птица. Нѣщо крикѣто спонъ отъ небето, върти се, върти се надъ ливадата и, колѣното наблѣкоа, става